

har, nemlig 3 Maaneder af Aaret i Træk; det maatte da ialtsaad vise sig, at denne Ferie blev benyttet saaledes, at Theatret begyndte sit Spil med et i denne Ferie foretaget betydeligt Studium og Arbejde; dette synes imidlertid under de nærværende Forhold ikke at være Tilfældet, og man turde derfor vel nok henvide til, om en saadan Ferie ikke er længere, end den burde være. Jeg kan her ikke videre gaae ind paa nogen Detail af de flere Forslag, som i Udvalget ere omtalte, hvorved denne Indtægt maatte kunne forøges; men jeg skal kun henstille til Thinget, om man ikke maatte finde det hensigtsmæssigt at give Theaterbestyrelsen en Impuls til forøget Anstrengelse, for at bringe Theatrets Indtægt noget op; thi det er jo vist nok, at det er en Anstalt, som vi særdeles gjerne vilde see trives, som vi ansee for at være til stor Nytte for Landet, ikke for Kjøbenhavn's Indvaanere alene, men for Landet i det Hele igjennem den store Dannelse, som udbredes ved den, og igjennem den Indflydelse, den har paa Litteraturen og Kunsten i det Hele taget; men jeg troer paa den anden Side, at man ogsaa maa indrømme, at ved at lade en saadan Bestyrelse uden en Impuls udenfra, som er nødvendig, kommer den let til at hensesygne; det, man vil behandle godt og gunstigt, og som man vil fremme, det maa man ikke berøve en saadan Impuls, thi derved kommer man til at forsøle det.

Cultusministeren: Det er ikke nogen behagelig Sag, naar man skal tale for et Institut, som ikke, for at godtgjøre sin Nytte, kan fremtræde med nøagtige Beregninger, men maa appellere til Følelsen for Skønhed og til Erkendelsen af dets Indflydelse paa Skønheds-sandsens Udvikling hos hele Folket, og som, for at understøtte denne Appel, isærdeleshed maa ønske, at Folket bestander sig i en vis Ro og Velstand, for at det kan hengive sig til det Indtryk, som Anstalten udbreder — jeg gjentager det, det er ikke nogen behagelig Sag i et Dieblit som dette og under Forhold, der hvile saa trykkende paa Landet, at træde frem og forsvare det Krav, som en saadan Anstalt gjør paa Tilskud, og specielt efterat en saadan Anstalts Indtægter og Udgifter have været Gjenstand for Forhandling forrige Aar og

for Bestræbelser efter at nedsætte det Tilskud fra Statskassen, som den hidtil har erholdt, er det ikke behageligt, at fremkomme med et Overslag, som i Virkeligheden for dette ene Aar ikke udviser nogen Nedsættelse, men derimod en Forhøielse af Tilskuddet, og Rigsdagen kan være overbevist om, at den Minister, der skal forelægge et saadant Forslag og paatage sig her at føre Ordet derfor, ikke har ladet det mangle paa de meest indtrængende Forestillinger til de Mænd, som specielt have at gjøre med Kunstansaltens Bestyrelse, om at gjøre, hvad der var muligt, for at nedsætte Tilskuddet. Jeg maa imidlertid dog bemærke, at den Ksendsgjerning, at Theatret fremtræder med et større Krav iaar end iffor, er en Følge af en Omstændighed, hvorpaa ingen Bestyrelse nu kan have nogen Indflydelse, det er en Følge af en Bestemmelse, der fra Fortiden gjælder om Beneficer for 25 Aars Tjeneste, som iaar har den uheldige Virkning, at 4000 Rbd. paa een gang skulle udbetales, ifsedetfor det iffor kun var 1000 Rbd. Søvrigt, naar man aldeles lader dette ude af Beregningen, er der iaar tilveiebragt en bedre Status ved Theatret end i forrige Finantsoverslag, af 1,600 Rbd.; det er vel ikke Meget, det er ikke fyldestgjørende efter de Forventninger, man havde næret. Jeg skal, da der er givet Udfigt til, at der vil fremkomme et Forslag til en almindelig Resolution om denne Gjenstand, ikke gaae ind paa de almindelige Betragtninger om Theatrets hele Stilling, der nærmest ville henhøre til den Discussion, som da maatte fremkomme; jeg er aldeles ikke utilgængelig for Forsøg paa at tilveiebringe en anden Stilling og et andet Forhold mellem Staten og Theatret, skjøndt jeg vilde ansee det for i høi Grad betænkeligt, om Staten ganske trak sig tilbage fra Theatret. Jeg skal kun i Forbigaaende, da jo et Forslag, som staaer i nær Forbindelse med det almindelige Spørgsmaal, idag vil komme under Afstemning, nemlig det Forslag, der er stillet af en æret Rigsdagsmand fra Viborg Amt (Nørgaard), bemærke, at forat man kan lade en Ting overgaae til at blive en privat Entreprise, maa man have en privat Entreprenur, som vil overtage den; og det vilde være meget strengt at paalægge Ministeriet, at